

ההסתדרות הציונית העולמית
World Zionist Organization
המחלקה לפעילות בתפוצות
Department for Diaspora Activities

בית העם

שיג ושיח ציוני

יום הזיכרון ליצחק רבין ז"ל
מוסף לחוברת בית העם
"האיש שהיה שם"

יזום והפקת התוכנית: המחלקה לפעילות בתפוצות, תשע"ה
עריכה ראשית: גוסטי יהושע ברוורמן, ראשת המחלקה לפעילות בתפוצות

עריכה: אראלה גורן

ליקוט, עריכה, ריכוז והפקה בפועל: אסנת דבורקין

החוברת הופקה לצרכים חינוכיים פנימיים בלבד

המעוניינים בהפעלת התוכנית ובקבלת פרטים בנושא
מתבקשים לפנות למחלקה לפעילות בתפוצות: BeitHaam@wzo.org.il

**"רבין היה שם תמיד
בתפקיד הנכון"
אביהו רונן**

במוסף זה נאספו טקסטים העוסקים בהידברות ובגבולות השיח הלגיטימי בדמוקרטיה ובעולם היהודי-ציוני. יום הזיכרון ליצחק רבין הוא יום בו הנושאים של הידברות וגבולות השיח והעשייה עולים כמסר מרכזי, שצריך לעסוק בו ולחנך אליו. מוסף זה, מבקש לאתגר את עצמנו וסביבתינו, לחשוב על הנושאים האלו ולהיאבק על שמירת השיח היהודי, הציוני והדמוקרטי כשיח חיובי ופורה. הטקסטים במוסף זה עוסקים בנושאים האלו באמצעות מקורות הקשורים לרצח יצחק רבין ז"ל ובאמצעות מקורות מתקופת מבצע "צוק איתן".

תוכנית "בית העם" פותחה ע"י המחלקה לפעילות בתפוצות, ההסתדרות הציונית העולמית, במטרה לעודד שיג ושיח בנושאים של משמעות הציונות במאה ה-21. האם הושלם החזון הציוני? מה תפקידה של מדינת ישראל עבור החיים מחוצה לה ואיזה חזון יש לכולנו עבורה?

באמצעות מגוון תכנים הכוללים טקסטים מסורתיים ומודרניים, סרטונים, יצירות אומנות, משחקים ועוד, אנו שואפים ליצור דיון תוסס, ביקורתי ועדכני במרכיבי הזהות הציונית במאה ה-21.

התוכנית מזמינה את משתתפיה לדון בשאלות זהות אישית, דתית ורעיונית, במשמעות העצמאות המדינית של העם היושב בציון ויחסי הגומלין המתקיימים בין היהודים החיים בישראל לבין אלה החיים בתפוצות.

זוהי הזדמנות לכל אחת ואחד, ללא תלות בידע מוקדם, להכיר ללמוד, לחשוב, לדון ולהרהר על משמעות הציונות עבורה ו.

"בית העם" מכיל מערך של 12 חוברות פעילות בנושאים שונים.

תוכנית "בית העם" קיימת בעברית, באנגלית, בספרדית ובפורטוגזית ותורגם לשפות נוספות בהתאם לדרישה. התוכנית מתאימה לגילאים שונים, לצרכים מקומיים ולסוגיות קהילתיות שונות. בנוסף מפיקה המחלקה חומרים חינוכיים לחגים ולמועדים שונים. צוות המחלקה עומד לרשותכם בתכנון קורסים מתמשכים, סמינרים, הנחיה מקצועית והכשרת מנחים מקומיים להנחיית בית העם. נשמח לקבל הערות ורעיונות שסייעו לנו להמשיך ולפתח אמצעים להעמקת השיח הציוני.

אנו מאחלים לכם חוויה פוריה ומשמעותית,

גוסטי יהושע ברוורמן, ראשת המחלקה לפעילות בתפוצות.

יצחק רבין, עצרת השלום תל אביב, 4.11.95

"תרשו לי לומר, שאני גם מתרגש. אני רוצה להודות לכל אחת ואחד מכם, שהתייצב כאן כנגד האלימות ובעד השלום. תמיד האמנתי שמרבית העם רוצה בשלום, מוכן ליטול סיכון לשלום. ואתם כאן, בהתייצבותכם בעצרת הזו, מוכיחים עם רבים אחרים, שלא הגיעו לכאן, שהעם באמת רוצה בשלום ומתנגד לאלימות. אלימות היא כרסום יסוד הדמוקרטיה הישראלית. יש לגנות אותה, להוקיע אותה, לבודד אותה. זו לא דרכה של מדינת ישראל. יש דמוקרטיה, יכולות להיות מחלוקות, אך הכרעה תהיה בבחירות דמוקרטיות. יש אויבים לשלום, המנסים לפגוע בנו במטרה לטרפד את השלום. בלי שותפים לשלום אין שלום. זה כרוך בקשיים, גם במכאובים. אין דרך לישראל בלי מכאובים. עדיפה דרך השלום מאשר דרך המלחמה. אומר לכם את זאת מי שהיה איש צבא ושר ביטחון, ורואה את כאבי המשפחות של חיילי צה"ל. למענם, למען בנינו ונכדינו."

1. האם לשיח הדמוקרטי יש גבולות?
האם צריכים להיות לו גבולות?
2. מתי נחצים הגבולות של דמוקרטיה?
תנו דוגמאות מהעולם לחצייה של גבולות
הדמוקרטיה?
3. על פי דוגמאות אלו ולפי הידוע לכם מן
התקשורת האם בישראל נחצו גבולות
הדמוקרטיה/ חופש הביטוי/ שיווין הזדמנויות?

מטרה משותפת

תצפיות לטווח ארוך / אבא קובנר

-קבל מטרה: טווח ארבע כיוון אפס שתיים שלוש, עבור!
 טווח ארבע כיוון אפס שתיים שלוש, עבור!
 שתיים ימינה תיקון מטרה.
 שתיים ימינה תיקון מטרה.
 סגור מטרה.
 סגור מטרה,
 היכון: אש. - המשקפת!
 מה קרה מה זה קרה?
 המפקד! המטרה - מצטער,
 אין לנו מטרה משותפת.

1. מה זה עם? מה מגדיר עם כעם?
2. נסו להגדיר מה הם המטרות המשותפות של עם.
3. האם עם חייב שיהיו לו מטרות משותפות במובהק? למה? או שמספיקות מטרות קרובות/ משיקות, אך לאו דווקא משותפות?
4. האם יש היום לעם ישראל בתפוצות ובישראל מטרות משותפות ברורות?

דו"ח רצח/ מילים ולחן: שלמה ארצי

ביום שישי בדאלאס טקסס, עשרים ושניים בנובמבר שישים ושלוש, נרצח ג'ון קנדי שקראו לו "ביג אס", יריה אחת בצוואר ושתיים בראש, הלוויות נערכה בסוף נובמבר, הארי אוסוולד ירה בו מאיזו סיבה, היינו בצופים, שיחקנו כדורגל, דו"ח רצח מתחיל בלי מילת אהבה.

ביום שבת בתל אביב עיר בלי שמיים, ארבעה בנובמבר תשעים וחמש, נרצח... כנראה פעמיים, שתי יריות מאקדח של מתנקש. הלוויות נערכה יומיים אחר כך, מטורף אחד ירה בו מטווח קצר, היינו בבית, ישבנו סתם ככה, אחר כך הלכנו לבכות בכיכר.

כמה דמעות, כמה נרות?
כמה שיגעון עוד אפשר לזהות?
כמה ימים, כמה חשיכה
יעברו עד ש...
הכל ישכח?

ביום ראשון במקום לא ידוע, עשרים ושלושה בנובמבר תשעים וחמש, אני כותב את השיר מתוך געגוע, לאן אסע עכשיו ומה אבקש?
הימים ימי זעם, יש אומרים שזה ככה, הימים ימי פעם עם ימי עכשיו,
איך תבוא מנוחה על ארץ הפחד, ורק השאלה מי עוד יירצח?

כמה דמעות...

<https://www.youtube.com/watch?v=g5ZkRCTZ6fU>

1. האם התיאור של ישראל כ"ארץ הפחד" הוא תיאור שאתם מזדהים אתו?
2. ארצי מקביל בשיר בין רצח קנדי לרצח רבין. האם ההקבלה נכונה בעיניך? האם יש דמיון בהשלכות החברתיות שלאחר כל אחד ממקרי הרצח הללו?
3. איך לדעתך רצח של ראש ממשלה משפיע על חברה?
4. ממה שידוע לך איך החברה הישראלית השתנתה לאחר רצח יצחק רבין, האם החברה הישראלית מאוחדת יותר או מפולגת יותר?

1. מה הפשר שהחברה הישראלית ויהדות התפוצות צריכות לתת לרצח רבין? מה החברה הישראלית ויהדות התפוצות צריכות ללמוד וללמד לדורות בעקבות הרצח?
2. מה הרלוונטיות של רצח רבין לעם היהודי בכלל?
3. האם כשמדברים עם אנשים מחוץ לקהילה על ישראל צריך לשתף אותם באתגרים של ישראל או רק בהצלחות? האם נכון ל"כס את הכביסה המלוכלכת" בחוץ?

חיים גורי

כבר שמעתי כי רצח פוליטי כזה בחיי עמים עשוי להיות נקודת מפנה, שבה משתנית ההכרה והדברים נראים אחרת, ולכן ישראל שאחריו תהיה בהכרח טובה יותר.

אומרים שדור צעיר שלם, שנזרק אל חוויה כה מבעיתה, לא ישלים עם האלימות, העיוורון, השנאה והייאוש שחוללו את האסון הזה. בינתיים התגלתה ישראל מכוערת מכפי ששיערו, אלימה, מחרפת ומגדפת, עד שהיו המילים לפקודת אש.

יש אומרים כי לא המילים הרעות היתירו את דמו אלא מחלוקת קשה מנשוא על עתידה של הארץ, קלסתר פניה, יחסי העמים בה ובאזור הזה. אך גם למילים היה חלק באסון, מילים שהיו כפקודת אש. לא הייתי מציע להרחיב את מחנה האשמים ולהחיל את תועבת הדם השפוף על כל אלה שחלקו על דעתו. יצחק רבין היה מדינאי נחוש ובר פלוגתא חריף ולא חסך את שבט לשונו מיריביו. הנה כי כן הגיע תור הצער והכלימה על כי זה קרה בתוכנו, בחברה שחשבנוה נאורה די הצורך וחפה מאפשרות רצח מנהיג בכיכר.

עמדתי פעם נוספת ליד קברו בהר הרצל, בחלקת גדולי האומה. כל שכניו שם נאספו בשיבה טובה או גוועו בחולי: הרצל, ז'בוטינסקי, אשכול, שז"ר... הוא נורה בתל אביב, בידי בן עמו.

יצחק, האיש שכדורי אויב כה רבים שרקו לידו. כתם ארגמן קודח, שלא ירפה, מזכרת עוון לימים רבים. ואשר יעשו בו הישראלים, זה יהא משמעו. הם יעניקו לו את הפשר.

פניה אל מחנה תיאטרון הכורסא/ עמוס עוז

חלפה שנה, ביכינו את יצחק רבין ושבנו כל אחד לעניינו. אמרנו: הוא נפל קרבן למען השלום. בכך טעינו.

יצחק רבין נפל לא בקרב על השלום כי אם בקרב על עצם זהותנו. כבר לפני שנרצח יצחק רבין הסתמנה חלוקת עבודה סמויה כזאת: מתנגדי השלום ורומסי הדמוקרטיה שוררים בחוץ, שוחרי השלום ומגיני הדמוקרטיה יושבים בבית וסופקים כפיים. להם הרחוב ולנו הכורסא. הדברים האלו אינה מופנים אל כתובתה של פולסא-דנורא.

הם מופנים דווקא אל מחנה תיאטרון הכורסא. המחנה הדוגל בסובלנות המחנה המתייחס בסובלנות גם אל מי שמרסק את הסובלנות בכדורי אקדח.

מסכת יומא ט' דף ע"ב

"מקדש ראשון מפני מה חרב? מפני שלושה דברים שהיו בו: עבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים. אבל מקדש שני, שהיו עוסקים בתורה ובמצוות ובגמילות חסדים, מפני מה חרב? מפני שהייתה בו שנאת חנם. ללמדך, ששקולה שנאת חנם כנגד שלוש עברות: עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים".

1. האם אתה קם ונאבקת על דעותיך או שאתה שייכת למחנה "תאטרון הכורסא"?
2. מהם הנושאים המרכזיים שהעם היהודי צריך להיאבק עליהם היום?
3. "מחנה תאטרון הכורסא" מקדש ערכים של סובלנות ודמוקרטיה. לשיטתו של עוז הוא משלם על כך מחיר כבד. אילו דוגמאות לכך אתה מכיר מעולמך? האם לתפיסתך נדרש שינוי?
4. כיצד ניתן ליישב התנגשות שכזו בין ערכי הסובלנות והדמוקרטיה לבין שמירה בסיסית על חיי אדם?

1. מהי שנאת חנם? תנו דוגמאות לשנאת חנם בימינו?
2. האם בכוחה של שנאת חנם לפרק גם את "הבית השלישי"?
3. מה בכוחנו לעשות כדי למנוע ולהימנע משנאת חנם?
4. האם אתם מסכימים שיש לייחס חשיבות רבה ומשקל רב לשנאת חנם?

אבות ה', י"ז

"כל מחלוקת שהיא לשם שמים סופה להתקיים ושאינה לשם שמים אין סופה להתקיים. איזו היא מחלוקת שהיא לשם שמים זו מחלוקת הלל ושמאי, ושאינה לשם שמים זו מחלוקת קורח וכל עדתו".

"מחלוקת לשם שמים" היא המחלוקת ההלכתית, כמו זו של הלל ושמאי, בה החולקים נושאים ונותנים בדברי תורה ללא נגיעה אישית ומתוך מטרה משותפת לברר את ההלכה, בעוד ש"מחלוקת שאינה לשם שמים" מציינת סיכסוך הנובע ממניעים אישיים ופוליטיים, והנגוע בריב ובקרע חברתי בתוך הקהילה, בדומה למחלוקת שהכריזו קורח ועדתו כנגד משה.

מחלוקת לשם שמים **"סופה להתקיים"**. כל אחד מהצדדים החולקים היה מודע לכך שגם לצד החולק עליו יש מקום, אלא ששליחותו היא להביא לעולם את הצד שבו הוא מאמין. לכן המחלוקת ממשיכה להתקיים, שכן הערכים העומדים לדיון הם בעלי ערך נצחי.

מחלוקת שאינה לשם שמים, לעומת זאת, היא מחלוקת על אינטרסים אישיים. אמנם כל צד מתהדר בערכים, כך היא האופנה, וודאי שהוא טוען שהכבוד ממנו והלאה. ובכל זאת – אם אין זה לשם שמים, הרי זה לשם האינטרס האישי. כשאותו אדם ילך מהעולם – תלך המחלוקת איתו. אין סופה להתקיים שכן היא תלויה באנשים, והללו בני תמותה הם.

1. מה המשמעות של "סופה להתקיים"? מה מתקיים כאשר המחלוקת היא לשם שמים?
2. תנו דוגמאות מחייכם למחלוקת לשם שמים ולזו שאינה לשם שמים.
3. מה הקשר בין הקטע מפרקי אבות למחלוקות בחברה הישראלית/ בעם היהודי? ולפי הפרשנות של פרקי אבות, מה עתידן של מחלוקות אלו?

בין ימין לשמאל הדברות וקצוות בישראל כיום

למה מתחשק לי לשרוף את הדרכון הישראלי שלי

מירה בר-הלל, יום ו', 11 ביולי 2014

אינני מסוגלת עוד לעמוד מן הצד בעוד פוליטיקאים ישראלים כדוגמת איילת שקד מסכינים עם מותם של נשים וילדים פלסטינים חפים מפשע.

היא צעירה. היא יפה. היא סיימה לימודים גבוהים ומחזיקה בתואר מהנדסת מחשבים. והיא גם חברת כנסת ישראלית – וזו הסיבה שאני על סף שריפת הדרכון הישראלי שלי. כי מאחורי הפנים התמימות ופעורות העיניים מסתתר מלאך המוות. איילת שקד מייצגת בכנסת את מפלגת הימין הקיצוני "הבית היהודי". פירוש הדבר שהיא ניצבת לימינו של בנימין נתניהו, למקרה שלא חשבתם שיש ימני ממנו.

ביום שני היא ציטטה את המקור הבא בדף הפייסבוק שלה: "מאחורי כל מחבל עומדים עשרות אנשים ונשים, שבלעדיהם הוא לא היה יכול לחבל. כולם לוחמי האויב וכולם דמם בראשם. עכשיו זה כבר כולל גם את האימהות של השאהידים, ששולחות אותם לגיהנום בפרחים ונשיקות. הן צריכות ללכת בעקבות בניהן, אין דבר צודק מזה. הן צריכות ללכת, וגם הבית הפיזי שבו הן גידלו את הנחש. אחרת יגדלו שם נחשים קטנים נוספים."

שבוע קודם לכן, בדיוק לפני שמוחמד אבו-חדיר בן ה-17 נחטף ונשרף למוות, כתבה שקד: "זו לא מלחמה בטרור, ולא מלחמה בקיצוניים, ואפילו לא מלחמה נגד הרשות הפלשתינית. זו מלחמה בין שני עמים. מי האויב? העם הפלשתיני. למה? תשאלו אותו, הוא התחיל."

אם כך, עוד בטרם מצא הנער את מותו המזוויע הכריזה שקד שהוא האויב, ולאחר מכן, ללא הבעת שמץ אשמה או חרטה, המליצה על מותם של נשים חפות מפשע והתינוקות שבכוּחן להביא לעולם.

היא העלתה בי את זכרה של אחות אמי, קלרה, ושלושת ילדיה הקטנים, אשר חיו בקרקוב בשנת 1939 עת פלשו לשם הגרמנים. הם החליטו שהיהודים – כל היהודים – הם האויב ויש להשמידם, ובתוכם גם את הנשים והנחשים הקטנים שהן מגדלות. "למה? תשאלו אותם – הם התחילו", כפי שהיו הנאצים עונים לו היו שואלים אותם.

מעולם לא פגשתי את קלרה או את ילדיה, שנספו עד שנת 1942. אבל כן הכרתי את דודי רומק, שניצל כי עבד במפעלו של אוסקר שינדלר, וגם את רעייתו יטי, ששרדה כי הגרמנית שבפיה הייתה מעולה וסייעה לה להעמיד פני גרמניה גאה, שסילקה מביתה את בעלה הפולני, בעודה מחייכת במתיקות לכל נאצי שנקרה בדרכה.

אחי אבי, שמואל, ומשפחתו הצעירה, נספו גם הם לפני שנולדתי. הם ברחו להולנד מברלין ונלקחו למחנה שבו מצאה גם אנה פרנק את מותה.

אני יודעת איך זה היה להיות קורבנות חסרי-אונים, לחיות ולמות תחת מגפי הנוגש הגזען, ואני יודעת שהישראלים של ימינו אינם משמשים עוד בתפקיד הקורבן, וכי במשבר הנוכחי הם ממלאים דווקא את תפקיד הפושע. נכון, חמאס הוא ארגון של רוצחים איומים ומלאי משטמה, ואבוי למדינת ישראל לו יהיה לאל ידם למלא את הייעוד שהציבו לעצמם. אבל דבר לא משנה את העובדה שישראל היא זו עם הטנקים, המפציצים, הארטילריה, ראשי הנשק הגרעיניים ואמצעי ההגנה נגד טילים, ישראל היא גוליית, בעוד שלעזתי הממוצע לא היה הרבה לפני שבוע, וכיום יש לו אפילו פחות, מאחר שגם בתי החולים ובתי הספר שלו הופצצו.

שקד קיבלה את מבוקשה: מספר ההרוגים בעזה מתקרב למאה, רבע מהם ילדים. מאות נוספים נפגעו באורח קשה במקום שבו בתי החולים הופצצו גם הם והציוד הרפואי החיוני הולך ואוזל.

בישראל לעומת זאת, על אף נחישותו של חמאס, לא נרשם אפילו הרוג אחד, ולא פגיעות קשות, ומהדורות החדשות פותחות בחגיגות חתונה שהופרעו.

ובעוד שהפצצות מומטרות על עזה, בני הנוער הישראלים מצייצים תמונות סלפי בלבוש מינימלי לצד הגיגיהם הפוליטיים. בשני ציורים שהוסרו בינתיים, כתב אחד "מוות לערבים, יא הומואים", בעוד שאחר הכריז "ערבים אמן שתהיו משותקים ותמותו בייסורים קשים!" נער אחר פשוט צייץ "מוות לערבים המז*****" והוסיף תמונה כעוסה.

למראה פני המלאך של הרוע ולמקרא אמירותיהם המעודדות לא פחות מאשר רצח עם, אני נוטלת כעת את הדרכון הישראלי שלי ביד אחת וקופסת גפרורים באחרת. "לא בשמי, אנשים. לא בשמי!"

<http://www.independent.co.uk/voices/why-im-on-the-brink-of-burning-my-israeli-passport-9600165.html>]

1. האם שריפת דרכון היא מעשה מחאה לגיטימי?
2. האם יש משמעות לכך שהמעשה של השריפה נעשה בלונדון? האם זה הופך את המעשה ליותר בעייתי או פחות בעייתי?
3. האם מירה בר-הילל היא חלק מהשיח הישראלי-יהודי, או שהיא חצתה את הגבול?
4. האם יש גבול למעשים שניתן לעשות כחלק מהשיח הישראלי-יהודי המקובל?

1. האם יש מתח/זיקה בין השתייכות פוליטית (שמאל/ימין) לבין זהות ציונית? האם השתייכות פוליטית הופכת אותך לציוני יותר או ציוני פחות?

2. מה תפקידם של יוצרים ואמנים בזמן מבצע? האם הם צריכים להביע דעה פוליטית או שאין לזה מקום? האם זה משנה אם הדעה מובעת בזמן מבצע צבאי או לא?

3. האם אומן שונה מכל אדם אחר בהקשר זה של הבעת דעה פוליטית/ חברתית בפומבי? האם לדעתך כאיש תרבות בעל השפעה הוא מחוייב מוסרית להשמיע את קולו?

4. האם האמירות של הרפר יואב אליאסי הן אמירות לגיטימיות כל עוד הם לא תורגמו למעשי אלימות? מה הם הנבולות של דברים שמותר להגיד בשיח דמוקרטי?

5. מה הם האמירות שמותר להגיד כחלק משיח ישראלי-יהודי המקובל?

הפגינו נגד המבצע בעזה – והוכו על ידי פעילי ימין

מאת: דנה ירקצי, יוסי אלי ועדי חשמונאי, מערכת וואלה! חדשות

יום ראשון, 13 ביולי 2014, 8:42

כ-300 פעילי שמאל באו לכיכר הבימה בתל אביב וקראו "להפסיק את האש". כמאה פעילי ימין התייצבו מולם והחלו לתקוף אותם. בירושלים התפרעו פלסטינים, כלי רכב נגרמו בכביש 6

כ-300 בני אדם הפגינו אמש (שבת) בכיכר הבימה בתל אביב נגד מבצע "צוק איתן" והמשך התקיפות ברצועת עזה, וקראו קריאות כמו "העם דורש להפסיק את האש". בעקבות המחאה המתוכננת התייצבו בכיכר באופן ספונטני כמאה מפגיני ימין, ואלה קראו קריאות נגד כמו "תנו לצה"ל לנצח בעזה".

לאחר כעשר דקות של עימותים מילוליים בין שתי הקבוצות החלו הפעילים להתעמת פיזית אלה עם אלה. שוטרים שהיו במקום נאלצו להפריד בין הנצים. מעט אחרי 21:00 נשמעה אזעקה, וזו הפסיקה את המהומות. ואולם, זמן קצר אחר כך ירדו מפגיני השמאל במורד שדרות בן ציון, וכ-50 פעילי ימין החלו לתקוף ולהכות אותם, כשהמשטרה אינה בסביבה.

אחד ממארגני הפגנת הימין היה הראפר יואב אליאסי ("הצל"). הוא עודד את חבריו בפייסבוק "לבוא ולהראות שאנחנו לא פראירים", ולהגיע להפגנה כדי "לייצג את צה"ל שעוסקים בלהגן עלינו מול השמאל הכפוי טובה והחוצפן שבשעת מלחמה מעז להפגין בשביל אויבינו ונגד צה"ל".

לאחר ההפגנה פרסם אליאסי הודעה נוספת: "תודה לארגון 'להבה' (ארגון 'למניעת התבוללות בארץ הקודש') שהגיעו, תודה לחבריה של בית"ר ירושלים ותודה לחבריה של מכבי תל אביב, תודה לכנופיית 'אל-יהוד' ותודה לחבריה של 'כהנא חי'. ביחד אנחנו כוח מול האויב האמיתי שמסתובב בינינו, השמאל הרדיקלי, ותודה לחבריה שלי שמסתבר שנקראים 'האריות'".

Protested against the operation in Gaza – and beaten by right-wing activists

By: Dana Yarkechy, Yossi Eli and Adi Hashmonai, Walla! News
Sunday, July 13, 2014, 08:42

Some 300 left-wing activists gathered at Habima square in Tel Aviv and called for "ceasing the fire". About 100 right-wing activists gathered opposite them and started to attack them.

Some 300 people demonstrated yesterday (Saturday) at Habima Square in Tel Aviv against Operation Protective Edge and the continued attacks in the Gaza Strip, calling out the likes of "The nation demands that fire be ceased". In light of the scheduled demonstration, some 100 right-wing protestors gathered spontaneously at the square and shouted back the likes of "Let the IDF win in Gaza".

After ten minutes or so of verbal confrontations between the two groups, the activists began a physical conflict. Police officers on the scene were forced to come between them. Just after 9pm, a siren sounded and put an end to the rioting. However, shortly thereafter, the left-wing protesters walked down Ben Zion Blvd. where, in the absence of the police, some 50 right-wing protesters began to attack and beat them.

One of the organizers of the right-wing demonstration was Israel rapper Yoav Eliassi ("The Shadow"). He encouraged his friends on Facebook "to come and show them we're no suckers", and to show up at the demonstration in order to "represent the IDF, who are busy protecting us from the ungrateful, insolent left-wing, who, at a time of war has the gall to demonstrate for our enemies and against the IDF".

Following the demonstration, Eliassi posted another message: "I want to thank Lehava (the Organization for the Prevention of Assimilation in the Holy Land) for coming, and the guys from Beitar Jerusalem FC, and the guys from Maccabi Tel Aviv. Thanks also go out to the Al Yahud Gang and the Kahane Chai guys. Together we join forces against the real enemy among us, the radical left. And thanks to my guys, who are apparently called the Lions".

1. Is there tension between political affiliation (left/right) and Zionist identity? Does political affiliation make you more or less of a Zionist?
2. What role should artists play during an operation? Should they express a political opinion or is there no room for such actions? Does it matter whether or not these opinions are expressed during a military operation?

3. Are rapper Yoav Eliassi's statements legitimate as long as they have not been translated into physical violence? What are the limits of what can be said during a democratic discourse?
4. What is one allowed to say as part of the acceptable Israeli-Jewish discourse?

<http://news.walla.co.il/?w=/4487/2764400>

A week earlier, just before 17-year-old Mohammed Abu Khudair was snatched and burned alive, Shaked wrote: “This is not a war against terror, and not a war against extremists, and not even a war against the Palestinian Authority. The reality is that this is a war between two people. Who is the enemy? The Palestinian people. Why? Ask them, they started it.”

So even before the boy died horribly she declared him to be the enemy, and afterwards, without any apparent hint of guilt or remorse, she was calling for the deaths of innocent women and their unborn babies.

She made me think about my mother’s sister Klara and her three small children who were living in Krakow in 1939 when the Germans invaded. They decided that the Jews – all Jews – were the enemy and had to be eliminated, not least the women and the little snakes they were raising. “Why? Ask them – they started it”, as the Nazis would say if asked.

I never met Klara or her children who had perished by 1942. I did meet my uncle Romek, who survived by working in Oskar Schindler’s factory, and his wife Yetti who survived because she spoke good German and was able to pretend she was a fine German woman who had kicked out her Polish Jewish husband, as she smiled prettily at every Nazi she came across.

My father’s brother Shmuel and his young family also perished before I was born, taken in Holland, to where they had escaped from Berlin, to the same camp Anne Frank died in.

I know what it is to have been helpless victims, living and dying under racist oppressors’ boots, and I know that today’s Israelis are no longer the victims but the perpetrators of the current crisis. Yes, Hamas are dreadful hate-filled killers and woe betide Israel had they had the wherewithal to carry out their intentions. But the fact remains that it is Israel which has the tanks, bombers, artillery, nuclear warheads and missile defences of Goliath, while ordinary Gazans had nothing a week ago and even less today, as even hospitals and schools were bombed.

Shaked got what she wanted: the death toll in Gaza is nearing 100, one in four being children. Hundreds more have serious injuries in a place where hospitals have also been bombed and medical essentials are running out.

In Israel, in spite of Hamas’s best efforts, not one death has been recorded, nor any serious injuries, although a wedding party was disrupted and got on the television news.

And, as the bombs rain on Gaza, Israeli teens have taken to tweeting scantily-clad selfies alongside their political sentiments. In two now deleted tweets, one wrote “Death to all of you Arabs you transfag”, while another proclaimed “Arabs may you be paralyzed & die with great suffering!” Another teen simply tweeted “Death to these f***** Arabs”, and attached a photo of themselves pouting alongside it.

Seeing these angelic faces of evil spouting such genocidal rhetoric, I pick up my Israeli passport and a box of matches. “Not in my name, people. Not in my name!”

<http://www.independent.co.uk/voices/why-im-on-the-brink-of-burning-my-israeli-passport-9600165.html>

- 1. Is passport burning a legitimate act of protest?**
- 2. Is it at all significant that the burning took place in London? Does it make this act more or less problematic?**
- 3. Is Mira Bar-Hillel part of Israeli-Jewish discourse, or has she crossed the line?**
- 4. Is there a limit to actions that can be carried out as part of the acceptable Israeli-Jewish discourse?**

Ethics of the Fathers, 5:17

“Any dispute that is for the sake of Heaven will ultimately exist; but one that is not for the sake of Heaven will not exist ultimately. What sort of dispute was for the sake of heaven? – The dispute between Hillel and Shammai. And which was not for the sake of Heaven? – The dispute of Korach and his entire company.”

“A dispute for the sake of Heaven” is a Halakhic dispute, like the one between Hillel and Shammai, which centered on Torah and was devoid of personal interest, but rather stemmed from both camps’ shared goal to discern Jewish Law. “A dispute that is not for the sake of Heaven” denotes a conflict based on personal and political interests, creating a social rift and dividing the community, like the dispute initiated by Korach and his company against Moshe.

“Will have a constructive outcome” – each camp knows there is room for the other’s opinion, despite believing it to be their mission to convince others of what they think is correct. Therefore the dispute ultimately exists and outlives its representatives, for the values discussed are eternal.

A dispute that is not for the sake of Heaven, on the other hand, is essentially a disagreement over personal interests. Each side may claim to have a value-based opinion, for that is indeed fashionable, and probably maintains that they have no desire to be honored. And yet – if the dispute is not for the sake of Heaven, it must be in the name of self-interest. Once one party passes away – the dispute will pass with them. It ultimately ceases to exist and does not outlive its representatives because it is dependent upon them, and, like them, is mortal.

1. What does it mean to “ultimately exist”? What exists when the dispute is for the sake of Heaven?
2. Give examples from your own lives to disputes that are for the sake of Heaven or not for the sake of Heaven.
3. How can you link the excerpt from Ethics of the Fathers to disputes in Israeli society/the Jewish world? According to the Ethics of the Fathers, what does the future hold for these disputes?

Between Left and Right Dialog and Extremes in Israel Today

Why I’m on the brink of burning my Israeli passport

Mira Bar Hillel, Friday 11 July 2014

I can no longer stand by while Israeli politicians like Ayelet Shaked condone the deaths of innocent Palestinian women and children. She is young. She is pretty. She is a university graduate and a computer engineer. She is also an Israeli Parliamentarian - and the reason why I am on the brink of burning my Israeli passport. Because behind that wide-eyed innocent face lurks the Angel of Death. Ayelet Shaked represents the far-right Jewish Home party in the Knesset. This means she is well to the right of Benjamin Netanyahu, just in case you thought such a thing was not possible.

On Monday she quoted this on her Facebook page: “Behind every terrorist stand dozens of men and women, without whom he could not engage in terrorism. They are all enemy combatants, and their blood shall be on all their heads. Now this also includes the mothers of the martyrs, who send them to hell with flowers and kisses. They should follow their sons, nothing would be more just. They should go, as should the physical homes in which they raised the snakes. Otherwise, more little snakes will be raised there.”

To the Couch Theater Camp / Amos Oz

A year has passed; we had mourned Yitzhak Rabin and returned to business.

We said: he fell in the battle for peace.

That's where we were wrong.

Yitzhak Rabin did not fall in the battle for peace but in the fight for our very identity.

Even before Yitzhak Rabin had been murdered, a covert division of labor had emerged:

Peace opposers and democracy trampers are outside; while peace seekers and democracy defenders sit at home and tut-tut. They own the streets, we own the couch. I write not to those who recited the Pula DiNura curse, but rather to the couch theater camp.

The camp that believes in tolerance.

The camp that, among others, tolerates those who shatter tolerance with bullets.

The tractate of Yoma, page 9b

"Why was the First Temple destroyed? Because of three [evil] things which prevailed there: idolatry, immorality, and bloodshed. But why was the Second Temple destroyed, seeing that in its time they were occupying themselves with Torah, [observance of] Mitzvot, and the practice of charity? Because therein prevailed hatred without cause [Sinat Hinam]. That teaches you that groundless hatred is considered of even gravity with three sins [together]: idolatry, immorality, and bloodshed."

1. What is Sinat Hinam (groundless hatred)? Give examples of groundless hatred in our day and age.
2. Can groundless hatred also destroy the "Third Temple"?
3. What can we do to avoid hatred without cause?
4. Do you agree that groundless hatred is worse than murder?

1. Do we stand up and fight for our opinions or are we part of the couch theater camp?
2. What are the main issues the Jewish People should fight for today?
3. "The couch theater camp" sanctifies tolerance and democracy. According to Oz, it is paying dearly for it. Can you give examples of this from your world? Do you believe a change is required?
4. How can such a clash between tolerance and democracy, and the basic protection of human life, be resolved?

1. What meaning should Israeli society and Diaspora Jewry attribute to the assassination of Yitzhak Rabin? What should Israeli society and Diaspora Jewry learn from and teach generations to come about the assassination?
2. What relevancy does this meaning have to the Jewish People as a whole?
3. When speaking to people outside the community about Israel, should we share Israel's challenges with them, or only its successes? Should we be "hanging our dirty laundry" out in public?

Haim Gouri

I've heard that such a political assassination in the history of a nation can be a turning point in which awareness changes and things seem different, and therefore Israel in its wake will necessarily be better.

They say an entire generation, thrown into an experience so horrifying, will not succumb to the violence, blindness, hate and despair that generated this tragedy. But in the meantime, Israel has reared a head uglier than ever anticipated, violent, abusive and cursing, until words became a fire order.

Some say it was not the evil words that made him a permitted target, but an unbearable disagreement over the future of this country, its appearance, the interaction between the nations living in it and in this region. But words played a role in this disaster too, words that took the form of a fire order. I do not propose to expand the guilty camp nor blame the despicably spilled blood on all who disagreed with him. Yitzhak Rabin was a determined politician and poignant opponent who did not spare his rivals harsh words. And thus it is time for grief and shame that this had taken place in our midst, in a society we had perceived as sufficiently enlightened and incapable of assassinating a leader in the town square.

I stood once more by his grave on Mount Herzl, in the state leaders' plot. All his neighbors had died of old age or illness: Herzl, Jabotinsky, Eshkol, Shazar... he had been shot in Tel Aviv by one of his own. Yitzhak, who heard so many enemy bullets whistle past his ear. A burning scarlet letter that shall never cease to be; a long-term reminder of the sin. And whatever the Israelis shall do with it, so shall it be interpreted. They shall give it meaning.

Murder Report / Shlomo Artzi

On a Friday in Dallas, Texas, 22nd of November, 1963,
John F. Kennedy, who was called "Big Ace," was murdered; one shot in the neck, and two in the head.
His funeral was held at the end of November; Harry Oswald shot him for some reason,
We were in boy scouts, playing soccer; a murder report starts without a word of love.

On a Saturday in Tel Aviv, city without a sky, 4th of November, 1995,
He was murdered... probably twice, two shots from the gun of an assassin.
His funeral was held two days later, some madman shot him from close range,
we were at home, just sitting there, afterwards we went to cry in the square.

How many tears, how many candles?
How much craziness can still be identified?
How many days, how much darkness
Will pass until...
All will be forgotten?

On a Sunday in an unknown place, 23rd of November 1995,
I write this song out of yearning, where will I go to now and what shall I seek?
The days are days of fury, some say it is so; the days are the days that once were along with the days of now.
How will rest come over the land of fear, and the only question is – who will yet be murdered?
How many tears?...

- 1. Does democracy have boundaries? Should it have boundaries?**
- 2. When are the boundaries of democracy crossed? Give examples from around the world for crossed boundaries of democracy.**
- 3. Based on the examples given, and to your knowledge from the media, have the boundaries of democracy been crossed in Israel?**

Mutual Target

Long-range observations / Abba Kovner

- Get target: range four direction zero two three, roger!
- Range four direction zero two three, roger!
- Two to the right correct target.
- Two to the right correct target.
- Lock target.
- Lock target.
- Ready: fire. – The binoculars!
- What's happened? What has happened?
- Sir! The target...– Sorry,
We don't have a mutual target.

1. What is a nation? What defines a nation as such?
2. Try to define the mutual goals of a nation.
3. Should a nation necessarily have mutual goals? Why? Are close/aligned goals enough, as opposed to shared ones?
4. Do the Diaspora Jewry and the Jews in Israel have clear mutual goals nowadays?

Yitzhak Rabin, the Peace Rally, Tel Aviv, November 4, 1995

“Allow me to say, I am also moved. I want to thank each and every one of you who stood up here against violence and for peace. I have always believed that the majority of the people want peace, are prepared to take risks for peace. And you here, by coming to this rally, along with the many who did not make it here, prove that the people truly want peace and oppose violence. Violence is undermining the very foundations of Israeli democracy. It must be condemned, denounced, and isolated. This is not the way of the State of Israel. Controversies may arise in a democracy, but the decision must be reached through democratic elections. Peace has its enemies, who try to harm us in an effort to jeopardize peace. Without partners for peace, there is no peace. It entails difficulties, even pain. Israel knows no path devoid of pain. But the path of peace is preferable to the path of war. I say this to you as someone who was a military man and minister of defense, and who saw the pain of the families of IDF soldiers. It is for their sake, and for the sake of our children and grandchildren.”

1. Does democracy have boundaries? Should it have boundaries?
2. When are the boundaries of democracy crossed? Give examples from around the world for crossed boundaries of democracy.
3. Based on the examples given, and to your knowledge from the media, have the boundaries of democracy been crossed in Israel?

Concept & Development: Department for Diaspora Activities, WZO 5775-2014

Main Editor: Gusti Yehoshua Braverman

Editor: Erella Goren

Coordinator & Production: Osnat Dvorkin

This booklet is for internal educational use only

If you are interested in using the **“Beit Ha’am”** program please contact the Department for Diaspora activities at: BeitHaam@wzo.org.il

**“Rabin was
always there in
the right role” –
Avihu Ronen**

This supplement is a collection of texts on dialog and the boundaries of legitimate discourse in a democracy and the Jewish-Zionist world. Rabin’s Memorial Day should center on dialog and the boundaries of both discourse and action, and be utilized to teach such values. As educators, we must challenge the children to think about these issues and fight to ensure that Jewish, Zionist and democratic discourse is positive and imbuing. The texts contained in this supplement focus on these matters using sources linked to Rabin’s assassination and to Operation Protective Edge.

The **“Beit Ha’am”** program was developed by the World Zionist Organization's Department for Diaspora Activities with the intention of encouraging dialogue about the meaning of Zionism in the 21st century, whether the Zionist vision has been accomplished, and what is the role of the State of Israel for those who live abroad, and what is the shared vision. By using diverse content, including traditional and modern texts, movie clips, works of art, games, etc. We wish to promote a vibrant, critical, and relevant discussion concerning elements of Zionist identity in the 21st century.

The program invites its participants to discuss questions regarding personal, religious and philosophical identity, and to explore the meaning of political independence for the people living in Zion, and the reciprocal relationship between Jews who live in Israel and those who live in the Diaspora. This is an opportunity for everyone, regardless of prior knowledge, to learn, think, discuss, contemplate, and become familiar with what Zionism means to him or her.

“Beit Ha’am” contains 12 different activity booklets on different subjects. The Beit Ha’am program currently exists in Hebrew, English, Spanish and Portuguese, and can be translated into other languages upon request. The program is suitable for a range of ages and variety of local needs and different communal issues. In addition, the Department produces educational materials for special dates and holidays.

The staff members of the Department for Diaspora Activities are at your service for assisting you in planning seminars, long term courses, training local **“Beit Ha’am”** facilitators and group leaders, as well as providing professional facilitators for your community. We will be happy to receive feedback, comments and ideas that may help us continue to further develop tools to enhance the Zionist narrative. We wish you a fruitful and meaningful experience,

Gusti Yehoshua Braverman, Head of the Department for Diaspora Activities

ההסתדרות הציונית העולמית
World Zionist Organization
המחלקה לפעילות בתפוצות
Department for Diaspora Activities

Beit Ha'am

Z-Talks

בית העם

שיג ושיח ציוני

Rabin Memorial Day Z"l

a supplement for the
Beit Ha'am magazine entitled
"The Man who was There"

